

A GILLETTE LEGZSÚFOLTABB HELYE

(azok szemével, akik még várnak)

„Egy klinika meggyógyítja a betegeket. Egy gondoskodó közösség megtartja az embereket.”

I. A legzsúfoltabb hely

Mi a legzsúfoltabb hely egy egészségügyi intézményben?

Nem az előcsarnok.

Nem a rendelők.

Nem a váróterem.

És nem is a folyosók.

A legzsúfoltabb hely az, amelyik egyetlen alaprajzon sem szerepel.

A jövő.

Mindenki, aki belép, egy kérdést hoz magával.

A betegek.

A családok.

Az orvosok.

Az ápolók.

Az igazgatók.

Még az is, aki a padlót mossa.

Senki sem tudja igazán, hogyan végződik – vagy talán csak úgy tesznek, félelemből.

És mégis mindenki terveket sző a másnapra.

Sehol máshol nem láttam ennyi embert egyszerre ugyanabban a jelenben élni, és makacsul ugyanabban a jövőben lakni.

Ezért hiszem, hogy a temető a legzsúfoltabb hely, amelyet valaha ismertem.

II. Epilógus

Sokan azt gondolják, hogy az élet ellentéte a halál.

Én ebben nem vagyok olyan biztos.

Miután időt töltöttem rehabilitációs intézetekben, kórházakban, idősotthonokban és temetőkben, más következtetésre jutottam.

Az élet ellentéte nem a halál.

Hanem a feledés.

És valószínűleg ezért van az, hogy a temető az egyik legzsúfoltabb hely, amelyet ismerek.

Nem emberekkel.

Emlékezettel.

Egész életünkben félünk a temetőtől.

Gyerekként azt tanítják nekünk, hogy a vég helye.

Felnőttként megtanuljuk elkerülni.

Kötelességből megyünk oda, évfordulókon, tiszteletből.

Csendben lépünk be, és amint lehet, távozunk.

Mégis, közelebbről nézve rájöttem, hogy a temető nem a halottak helye. A halottak nincsenek ott.

Ott vannak a házakban, ahol laktak.

A szavakban, amelyeket hátrahagytak.

A mozdulatokban, amelyeket tőlük tanultunk.

A hibákban, amelyeket örököltünk.

A hiányokban, amelyek továbbra is szólnak hozzánk.

A temető az élők helye.

Azoké, akik visszatérnek.

Azoké, akik emlékeznek.

Azoké, akiknek még mondanivalójuk van valakinek, aki már nem tud válaszolni.

És hidd el nekem, aki járt már ott, de nem talált helyet.

III. A szerző oldala

Ezt a művet senki sem rendelte meg.

Nem adták el.

Nem kereskedelmi célból készült.

Azért íródott, hogy tanúságot tegyen a rehabilitáció, az emberi méltóság és az emberek közötti kapcsolat értékéről.

Az egyetlen kért díj egy jelképes dollár – nem a mű ellenértékeként, hanem a gondoskodás, a remény és a felelősség kultúrája iránti közös elkötelezettség tanúságaként.

Ferdinando